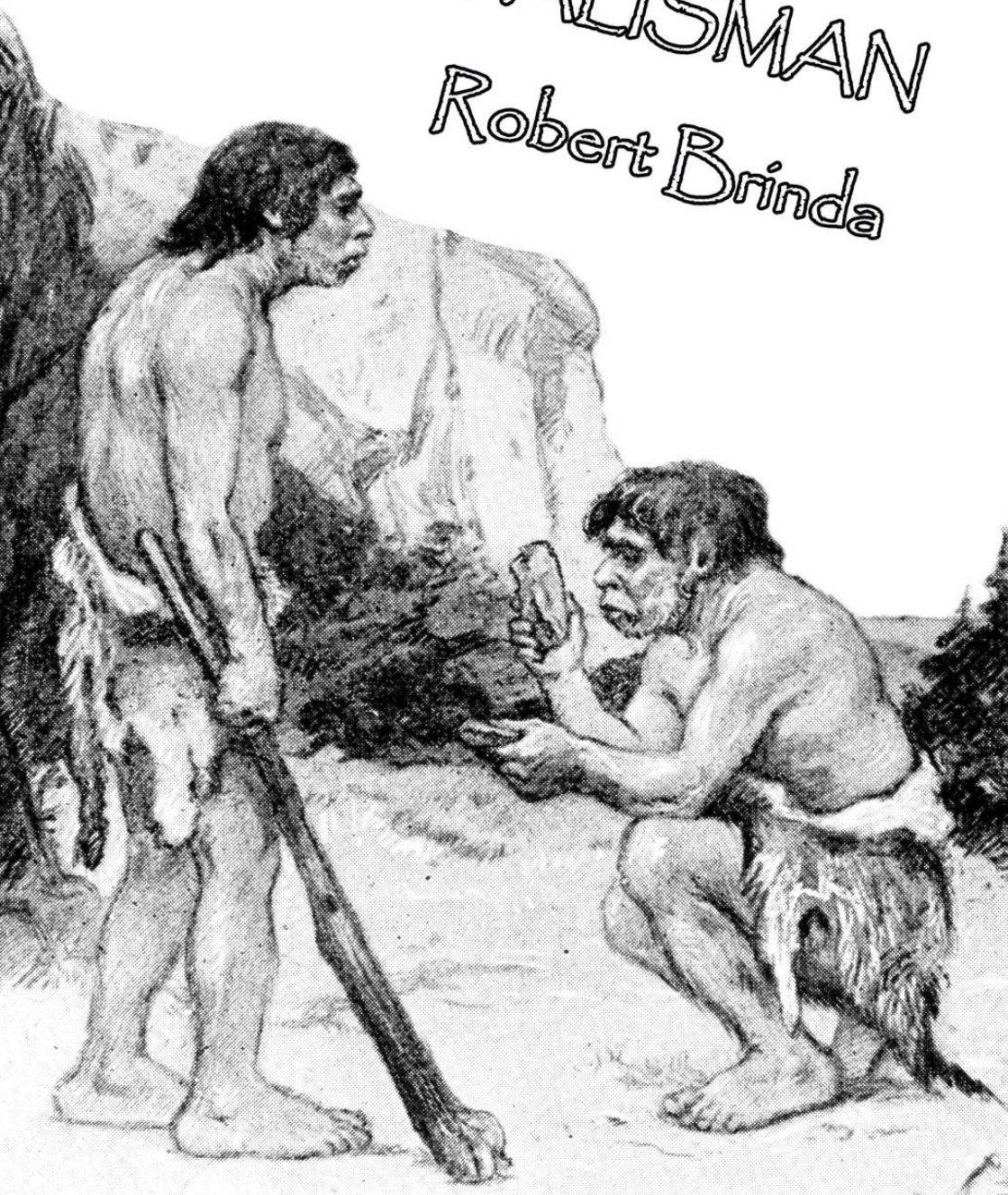

HADIT TALISMAN

Robert Brinda

Robert Brinda

HADÍ TALISMAN

Copyright:

Autor: Robert Brinda

Ilustrace na obálce: Charles R. Knight

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-463-0 (ePub)

978-80-7512-464-7 (mobipocket)

978-80-7512-465-4 (pdf)

1. POCHOD

Šel.

Šel.

Šel.

Šel.

Upadl.

Vstal.

Šel!

Šel, čiperný mrštný stín mu poskakoval u nohou. Snažil se mu šlápnout na hlavu, ale stín vždy včas uskočil. Teprve po dlouhém úmorném pochodu se mu to podařilo. Znechucený stín se mu schoulil za zády.

Upadl.

Vstal.

Šel.

Slunce si ho zpočátku nevšímal. Co by mohlo být zajímavého na nějakých zádech. Pravda, napřímených, lopatky se pohybovaly v rytmu rukou, komíhající se při bocích v protipohybu k rytmu nohou, krácejících krok za krokem. Když vidělo po mnohokrátě stále totéž,

uvědomilo si, že se cosi změnilo. Na počátku kroky vedl cíl. Ted' vedla kroky setrvačnost. Rozkaz jít.

Šel.

Upadl.

Slunce se zardělo, jako kdyby i ono samo upadlo, jako kdyby se stydělo za své klopýtnutí. Zardělo se, sklouzlo za obzor na západě. Rozmyslelo si to a vstalo znovu sebevědomě zářící na východě. Šlo svou cestou k západu, ale nedalo mu to. Ohlíželo se po té ležící postavě, až došlo znovu k cíli své cesty. Vstal. Slunce se zasmálo a vklouzlo jako již tolikrát za obzor.

Vstal.

Šel.

Šel!

Upadl.

Neví se, jestli to byl chřestýš, mokasín, ploskolebec, křovinář. Možná to byla jen nevinná užovka. Neví se to a nikdo se to již nedoví. Připlazil se k ležící postavě, zvedl hlavu, položil ji na prsa muže či chlapce, na nahá teplá prsa, vysoukal tělo tam, kam ho hlava vedla. Had byl unaven. Také cítil, že se blíží chlad noci. A vnímal, že to lože, na němž se uvelebil, hřeje. Stočil se do úhledných smyček, přes ně přehodil hlavu, položil ji na hřející prsa pod sebou přesně tam, kde cítil pravidelný tlukot srdce. Byl unaven, protože právě skončil lov. Byl unaven, protože právě zhltnul svou kořist. Kdoví, co se dělo v jeho malém mozečku. Možná si myslel, že to pod ním je příliš velké sousto. Možná si myslel, že to stále rovnoměrně hřející tělo, ho udrží čilého do rána. Nevycenil zuby. Zavřel oči. Spal. Slunce vyšlo. Plaz zvedl hlavu, líně roztočil smyčky svého těla, neslyšně sklouzl se svého lůžka, a vydal se svou cestou. Někam. Je lhostejné kam. Odplazil se, ale něco na ležícím těle zanechal. Obraz svých smyček, obraz své hlavy, otištěný tam, kde stále ještě tepalo srdce. Možná mu nestálo za kousnutí. Možná si myslel, že si svůj jed schová pro příhodnější cíl. Slunce šlo svou cestou na západ a pod jeho září hadí obraz bledl a matněl. Ještě jednou se ohlédlo.

Vstal, šel. Ani ho nenapadlo, že tam ležel noc a den.

Šel!

Něco mu had přece jen zanechal. Jak se plazil dolů z těla, přelezl přes jeho ruku. Asi ho zarazila ta nečekaná překážka, protože vyplázl svůj černý rozeklaný jazyk a dotkl se, nebo snad olízl palec ruky před sebou. Pak se odvínil někam. Nikdo ho již nikdy neviděl.

Had byl pryč. Byl pryč a nehet na chlapcově palci se nadvzdvl. Zpod nehtu se vysunul černý rozeklaný jazyk. Slepě zatápal ve vzduchu, pak ucítil zbývající prsty. Každého z nich se dotkl. Nebo je snad olízl? Hadí jazyk zmizel pod nehtem a nehet se přiklopil k palci.

Chlapec se probudil. Vstal a šel. Neměl ani tušení o tom, co se v noci událo. Nevěděl, že posloužil jako teplé plazí lůžko. Ani ho nenapadlo, že nese hadí znamení na své hrudi, původně zlatý, ale teď neviditelný otisk hadího těla, stočený do pohodlných smyček, zakončený obrazem hadí hlavy na jeho hrudi přesně tam, kde tlouklo jeho srdce.

Chlapec. Opravdu to byl chlapec. Nemohlo mu být víc než nějakých patnáct let, možná ještě méně, aspoň podle jeho drobné štíhlounké postavy soudě. Byl prostovlasý, jeho hnědé vlasy byly sluncem vyžíhané téměř do zlatova. Tváře měl možná hezké, ale teď to nebylo poznat, protože je měl spálené sluncem a plné puchýřů. Stejně spáleniny měl i na nahé hrudi, možná i proto nebyl na ní hadí obraz vidět. Zbytek těla mu kryla bederní rouška a bylo zřejmé, že je to jeho jediný oděv. Nohy měl do hněda opálené, kupodivu bez slunečních boláků, možná proto, že při chůzi se měnil úhel slunečních paprsků, takže neměly čas se na nich podepsat tak, jak to učinily na jeho obličej i hrudi. Byl bosý, ale dlouhým pochodem mu kůže na chodidlech zrohovatěla, takže mu bylo jedno, jestli kráčí trávou či kamením.

Šel.

Šel a jeho stín před ním vesele poskakoval. Jak slunce stoupalo na své dráze po nebi, stín jako by ztrácel sílu, scvrkával se, byl menší a menší, téměř jako kdyby se chtěl schovat pod chlapcovými nohama. Slunce se překulilo nad západní stranu a stín za chlapcovými zády nesměle znovu vykoukl. Ploužil se za chlapcem, ale snad v tušení, že se

západem slunce jejich putování pro dnešek skončí, neznatelně rostl, až byl větší než hoch sám. Slunce šlo spát, ale hoch stále ještě šel. Stín si zřejmě řekl, že toho má pro dnešek dost, a rozplynul se. To je smutný úděl stínu. Noční odpočinek pro něj není a denní odpočinek neexistuje. Ne s tím chlapcem, který šel a šel.

Šel.

Slunce rudě zářilo nad obzorem, když se náhle zastavil. Měl ještě stále jít, kráčet krok za krokem polospící, k smrti unavený, měl jít stále dál, ale zastavil se. Zaslechl zvuk. Po pravdě během své cesty zaslechl mnoho zvuků od ptačích trylků až po zuřivý vlčí štěkot, ale takřka je nevnímal v soustředění na svou pouť. Teď se zarazil, protože ten zvuk byl jiný. Byl to lidský hlas.

V tu chvíli vyskočil vysoko do vzduchu. Kdyby dokázal číst svůj mozek, došlo by mu, že nevyskočil. Rozběhl se za tím hlasem, který zaslechl. Totiž, chtěl se rozběhnout. Současně ho však opanovala opatrnost, které se naučil během posledních dnů. Proto nohy dostaly příkaz, aby se rozběhly, proto hlava dostala příkaz, aby se skryl. Proto vyskočil vysoko do vzduchu, protože ty povely se zkrížily. Vynesly ho nohy do výšky, hlava ho donutila, aby se skrčil za nejbližším keřem.

Samozřejmě že to bylo ostružiní. Zlomyslné ostružiní. Nikdo nikdy neviděl ostružiní, které by nebylo zlomyslné. Zahanbeně vyklouzl z úkrytu. Olízl si krev na rukou. Na tvářích si krev olíznout nemohl, takže si je aspoň otřel rukou. A měl znovu co lízat. Chutnala trochu slaně, ale ani to nevnímal. Neměl ani pomyslení na nějakou krev, protože lovil zvuky. Dychtivě naslouchal, jestli ještě jednou neuslyší ten hlas. Ten hlas, který znal. Znal ho. Musel ho znát, protože ho slyšel tisíckrát. Hlas Černého Vlka, hlas svého bratra. Byl u cíle. Myslel si, že je u cíle. Doufal, že je u cíle. Modlil se, aby měl před sebou cíl své dlouhé cesty. Pár kroků. Sto? Dvě stě?

Opatrně vylezl ze svého úkrytu. Vytáhl trn, který mu uvízl v tváři, a dvěma prsty setřel krev. Oba prsty olízl. Jak již bylo řečeno, za ty dlouhé dny osamělého pochodu se naučil být opatrný. Prsty, slepené krví, nebyly vhodným nástrojem v boji. Ostatní trny nechal tam, kde vězely. Teprve jejich bodání ho upozornilo, že to křoví, v němž se chtěl skrýt, bylo ostružiní.

Ten hlas, který mu stále zněl v uších, ten hlas znal. Byl to hlas, doufal, že je to hlas jeho bratra Černého Vlka. Bylo to jeho válečné jméno. Všichni měli svá jména jako děti, ale jejich dětská jména znali jen oni sami. Mezi svými bližními se znali pouze svými válečnými jmény, která si však musel každý z nich vysloužit. Černý Vlk se jmenoval Černý Vlk, protože zabil černého vlka. Ve skutečnosti zabil černou vlčici, ale neslučovalo se s bojovnickou ctí, aby se jmenoval Černá Vlčice. Muži kolem něho tedy přimhouřili oko a byl Černý Vlk. Vlastně měl štěstí. Také se mohl jmenovat Černé Vlče.

Jeho nejstarší bratr se jmenoval Bílý Medvěd a ani ho nemusel zabít. Bílý medvěd byl takový div přírody, že stačilo, že ho jen uviděl. Na tu dálku se nedalo poznat, jestli je to medvěd nebo medvědice, takže s jeho jménem neupadl nikdo v pokušení. Konec konců se nedalo ani poznat, jestli ten medvěd je medvěd nebo králík.

On sám ještě jméno neměl, pro všechny byl jen chlapec, hoch, nebo kluk. Doufal, že mu jméno přinese vyprávění o svém pochodu. Pokud ti muži, na které jeho bratr hulákal, v jeho vyprávění najdou něco, podle čeho by ho mohli pojmenovat. V duchu si umiňoval, že ve svém vyprávění nesmí použít výrazy jako zelená ještěrka či hnědá ropucha. Doufal, že nikoho nenapadne se zeptat, čím se cestou živil.

Plácl sebou do trávy a plazil se za hlasem. Doplazil se na kraj lesa a tam je uviděl: Tlupa bojovníků se snažila rozdělat oheň, zbudovat noční tábořiště, splnit rozkazy, které na ně řval jejich náčelník. Ano! Byl to Černý Vlk, který uprostřed nich poskakoval, jak se snažil dodat svému hulákání na důrazu. Dávno to nebyly nevědomé děti. Nebyl důvod jim velet. Dobře věděli, jak se po celodenním pochodu utábořit na noc. Byl to však syn jejich vůdce, sice druhorozený, ale to na věci nic neměnilo. Byl to syn jejich vůdce, bylo mu svěřeno velení, a velení je umění, jemuž je třeba se naučit. Ať se chlapec učí. Chlapec bojovým jménem Černý Vlk. A ať se učí rychle, protože velet bude jen tak dlouho, než se vrátí Bílý Medvěd.

Chlapec vstal a rozběhl se k nim. Nevšiml si, že had mu z prsou zmizel. Stejně o něm nevěděl. Zmizel, asi proto, že jak se chlapec plazil trávou, obraz hada setřel. Běžel a náhle ho napadlo, že postavy mužů před ním se jakýmsi divným způsobem rozplizly. Jako kdyby se zdvojily,

dokonce zmnožily, tváře se jim zamlžily, vlastně je ani nerozeznával, ačkoliv všechny ty obličejy byly obráceny jeho směrem. Vůbec si neuvědomil, že mu pohled zastírají slzy. Byli to jeho lidé, byl doma. Ne tak úplně, ale byl mezi svými, a to bylo totéž, jako kdyby byl doma.

Náhle se rozhostilo ticho. Dokonce i Černý Vlk zmlkl. Celá tlupa vyjeveně – to je asi to správné slovo – celá ta tlupa na chlapce vyjeveně zírala. Kluk, kromě bederní roušky nahý, bosý, běžící od lesa k nim, nevěděli, jestli před něčím prchá, či na ně v čele nějakého neznámého nebezpečí útočí. Seskupili se bok po boku, v rukou zbraně, pokud se nože a oštěpy dají pokládat za zbraně. Ale ano, byly to zbraně. Jestliže kromě oštěpů a nožů nic jiného neznáte, pak jsou to zbraně, v rukou zkušených mužů nebezpečné a hrozné.

Rozběhl se, ale najednou jako kdyby mu nohy zeslábly, zeslábly a zkrátily, ohýbat se rovněž nechtěly, běh se změnil v krok, krok v ploužení. Mlčel. Nevydal jediný výkřik, nejásal, když uviděl známou tvář, tvář neznámější, tvář Černého Vlka, tvář bratra. Došel k němu bez jediného slova, zastavil se na tři kroky před ním a zadíval se mu do očí. Stál tak, jak by stál před svým náčelníkem, stál tak před Černým Vlkem, bylo správné, že tak stojí, protože jeho bratr již jméno měl, on nikoliv.

Trvalo hodnou chvíli, než Černý Vlk promluvil „Kde jsou ostatní? Kde je Bílý Medvěd?“

Stejně dlouho trvalo, než odpověděl: „Zůstali tam.“

„Jak to, že tam zůstali! Proč tebe poslali zpátky? Shledali, že jsi hloupý kluk? Že se jim nehodíš?“

„Praštil mne kámen do hlavy. Potom jsem usnul a zůstal jsem tam bezmocně ležet. Když jsem se probudil, leželi všichni kolem mne a byli mrtví.“

„I Bílý Medvěd?“

„I Bílý Medvěd. Čekal jsem, že se probudí a vstanou stejně jako já, ale žádný z nich se ani nepohnul. Byli mrtví. Vzali nám zbraně a zbytek zásob, které jsme si nesli, svlékli nás do naha, a s tím, co nám sebrali,

utekli vzhůru do hor. Byl jsem sám beze zbraně a nahý, nemohl jsem je pronásledovat, tak jsem se vydal zpět, abych vám to oznámil.“

Černý Vlk drahnou chvíli mlčel. Muži kolem něho rovněž mlčeli. Teprve po chvíli promluvil: „A nebylo to tak, že jste se dostali do léčky, že jste byli přepadeni, a zatím co se ostatní bili, ty jsi utekl? Sprostě jsi zdrhl a je jsi nechal v tom?“

Chlapec zůstal ohromený, jen tupě zíral. To nebylo jen obvinění, to byla urážka. Smrtná urážka. Nechápal, kde se to v Černém Vlkovi vzalo. Vlastně v první chvíli ani nepochopil, co mu to Černý Vlk říká. Napadlo ho, že se snad nevyjádřil dost srozumitelně. Proto se pokusil svou zprávu zopakovat. Odříkával si ji celou tu dlouhou cestu. Pouze do ní přidával podrobnosti, na které si dodatečně vzpomněl:

„Po deseti dnech pochodu jsme došli k vysokým horám. Utábořili jsme se. Kolem tábořiště jsme nasbírali dříví a rozdělali jsme oheň. Pojedli jsme to, co jsme cestou ulovili či to, co jsme si nesli s sebou. Rozdělili jsme se s těmi, kteří nic neměli, takže jsme byli všichni sytí. Uložili jsme se k spánku. Najednou se na nás snesly kameny. Probudil jsem se, ale něco mne udeřilo do hlavy. Asi jsem po té ráně usnul. Když jsem otevřel oči, ležel vedle mne Bílý Medvěd. Byl celý od krve. Viděl jsem, že nedýchá. Byl mrtev. Leželi jsme všude kolem a všichni jsme byli mrtví. Mezi námi chodili nějací cizí muži. Brali nám zbraně, svlékali nás, kradli nám zbytky jídla. Víc nevím, protože se mi udělalo špatně a znovu jsem usnul. Jo, všichni měli na čele namalovaného medvěda.“

Tím, že si cestou ta slova stále znovu opakoval, zněla nyní jednotvárně, jako kdyby to byla předem naučená říkanka, jako když děcko odříkává veršovánku, jejíž smysl nechápe. Tak to znělo, tak to chápal Černý Vlk, tak tomu rozuměli muži kolem. Pouze jednou se zarazil, to v tu chvíli, kdy mluvil o těch cizincích, kteří je přepadli. Před očima mu vytanulo, jak jim nejen brali šaty a zbraně, ale jak také sbírali ze země kameny, ukládali je do jakýchsi kožených pásů, jak s nimi rozjařeně mávali nad hlavou, jak jednomu z nich patrně vyklouzl pás z rukou a vložený kámen mu uletěl, jak se mu ti ostatní rozjařeně smáli.

„Měli namalovaného medvěda na čele a všechno nám sebrali. Pak odešli. Šli vzhůru do těch hor před námi. Šli pomalu, namáhavě,

protože ty hory byly strmé. Jako kdyby vyrůstaly z roviny přímo vzhůru. Vysoko vzhůru.“

Vyprávění o těch pásech s kamením vynechal. Neměl k tomu důvodu a přece to učinil. Nevěděl proč, ale stejně je zamlčel.

„V té chvíli se mi udělalo špatně, až jsem zvrátil celou večeři, a znovu jsem usnul. Když jsem se probudil, byl den, slunce mi svítlo do očí, a když jsem vstal, viděl jsem, že jsem sám, že jsem nahý, že nemám žádnou zbraň, že kolem není nikde nic k jídlu, že mám hlad a žízeň, že voda k pití je v potoce, který teče půl dne cesty zpět.“

Dobře věděl, že spánek po úderu do hlavy není spánek. Stejně dobře to věděli i muži, kteří mu naslouchali. Pouze nikoho nikdy nenapadlo, že by měli pro mdlobu vymyslet slovo mdloba. Kdo leží a nevnímá, co se kolem děje, ten spí. Budiž. Spal a zvracel. To se po úderu do hlavy stává. Nebyl první ani poslední, komu se to stalo. Otřes mozku také nikdy nikdo nepojmenoval. Spal a zvracel. Chápali, co se chlapci stalo.

Chápal to i Černý Vlk. Pochopil však i něco víc. Pochopil, že Bílý Medvěd je mrtev. Pochopil, že je mrtev jeho starší bratr, že první v jeho rodu již není Bílý Medvěd, že první je nyní on, že kdyby se chlapec v té bitce neprobudil, nebyl by jen první, byl by jediný. Pravda je, že to nepřinášelo žádnou výhodu, spíš naopak. Přinášelo to odpovědnost, vládu nad rodem, přinášelo to moc, která za tu námahu stála. Promluvil tiše, téměř šeptem:

„Chopte se ho!“

Chopili se ho. Přiskočili k němu dva nejbližší, jeden mu pevně stiskl levou ruku, druhý mu sevřel pravici, oba tak pevně, že to až bolelo. Přes chlapcovu hlavu hleděli na Černého Vlka, čekali na další rozkaz. Nedostalo se jim ho. Zdánlivě zcela mimo souvislost ale znovu tím tichým až takřka syčivým hlasem Černý Vlk poručil:

„Přineste čtyři kůly!“

Několik mužů se rozběhlo večerem. To, co přinesli, ani tak nebyly kůly, ale spíš klacky. Svůj účel však splnily. Zatloukli je do země,

kupodivu věděli, jak daleko od sebe je mají zarazit. Povalili chlapce mezi ně, k jednomu připoutali provazem jeho levici, pravici k druhému, roztáhli mu do široka nohy a naložili s nimi stejně. Černý Vlk k tomu neproněsl jediné slovo. Muži věděli, co mají dělat. Nebylo to poprvé.

„Tak ty jsi neutekl z boje? Ty jsi nenechal ostatní na pospas nepřátelům? Ty jsi neopustil bratra?“

To nebyly otázky. To byla obžaloba. A po obžalobě musel následovat trest. To byl zvyk, to byl zákon, a trest byl předem znám. Jeden z mužů přistoupil k hochovi s palicí v ruce. Byla to větev pracně odříznutá i s kusem kmene na konci, dostatečně těžká, aby dokázala rozdrtit lebku či žebra, lebku jako výraz milosrdenství, žebra, když mělo umírání trvat déle.

Chlapec nehybně ležel mezi kůly. Nedíval se na muže kolem. Všechny je znal. Všichni byli jeho přátelé - před nedávnem. Díval se na světélka prvních hvězd, objevujících se na tmavnoucím nebi. Díval se na hvězdy, takže neviděl to, co viděli ostatní. Na hrudi se mu začal rýsovat zlatý had. Černý Vlk ho rovněž neviděl. Byl k chlapci otočen zády, aby mohl sledovat tváře svých mužů, aby si mohl zapsat do paměti každého, kdy by byť i jen náznakem projevil nelibost nad jeho rozhodnutím. Žádnou nelibost neobjevil. Viděl zděšení, viděl hrůzu, slyšel šepot:

„Zlatý had! Zlatý had!“

Černý Vlk to nepochopil. Chlapec rovněž ne. Ani ho nenapadlo, že právě dostal jméno: Zlatý Had. Nemusel se bát, že nikdy žádné jméno nedostane. A také nemusel mít strach, že se bude jmenovat Hnědá Ropucha. Své jméno dostal od stovky mužů, od všech mužů, kteří stáli okolo. Vůbec nevadilo, že potupně leží na zemi s rukama a nohama roztaženými, uvázan ke kůlům, na půl cestě do hrobu, pokud se mu ovšem hrobu dostane. Ne každý popravený byl důstojně pohřben. Na ničem z toho nezáleželo. Byl Zlatý Had a již nikdy se nebude jmenovat jinak.

Černý Vlk zíral na své muže s povislou bradou. Marně dumal, proč brebentí o jakémsi hadovi. Hrdě se napřímil. Že by se jeho muži rozhodli mu změnit jméno? Náhle mu došlo, že jeho muži nejásají, že to brebtání je projevem ne zděšení ale přímo hrůzy, že to zděšení se netýká

jeho, protože se strnule dívají na cosi za jeho zády. Otočil se. Uviděl toho nenáviděného kluka, uviděl na jeho prsou obrázek hada. „Jak si ten spratek dokázal s připoutanými rukama na hrudi namalovat hada?“ Pomyslel si a o krůček pokročil vpřed s úmyslem ten obraz smazat, i kdyby přitom tomu klukovi sedřel kůži z těla.

Pokročil vpřed o jediný krůček. Protože v tom okamžiku had zvedl hlavu. Pozvedl ji pomalu, líně, jako kdyby ho nudilo to, co hodlá vykonat. Stejně znuděně začal rozvinovat své smyčky. Stejně pomalu sklouzl z chlapcova těla. A stejně líně se začal plazit Černému Vlkovi vstříc. Černému Vlkovi vytanulo na mysli, že ta pozvednutá hadí hlava hledí přímo na něho, že s každým kouskem dráhy, kterou had urazí, se jeho hlava zvedá výš a výš, že mu již míří někam do pasu, že ty nehybné uhrančivé oči upřeně zírají do jeho vlastních. V tom okamžiku hadí oči zmizely. Had rozevřel čelisti, místo očí na Černého Vlka zírala hadí tlama, v níž bělostně svítily jedové zuby. Hadovy úmysly byly naprosto jasné. Černý Vlk zajechel. Dá se to tak nazvat. Také se dalo říci, že to bylo až dětinské pištění. Obrátil se a prchal. Od úst mu odlétaly kapky z toho, jak v hrůze slintal.

Had se zarazil. Hadí tlama se zavřela. Znovu bylo vidět hadí oči. Je to divné, ale ty oči budily stejný strach jako ještě před okamžikem vyceněné zuby. Hadí hlava nespočinula zpět na zemi. Stejně pomalu se stočila vlevo a začala přejíždět od muže k muži. Vybírala si kořist? Nebo se rozmýšlela, kdo bude první? Muži se takřka současně rozhodli, že zůstanou věrni svému vůdci. Dali se na útěk.

Had je chvíli sledoval. Zřejmě spokojen s tím, co se stalo, se otočil a odplazil se zpět k chlapci, aby se znovu uvelebil na jeho prsou. Svinul se do pohodlných smyček, již již si chtěl položit hlavu na jeho srdce, když si uvědomil, že jeho úkol ještě není beze zbytku splněn. Znovu se objevily jeho zuby. Hadí hlava sebou bleskurychle švihla. Muž upustil svůj kyj. Sklonil hlavu, aby uviděl dvě modrající krvavé skvrny na své noze. Možná je zahlédl. Spíše však ne, protože se zřítíl k zemi. Byl mrtev. Ne, to se nemohlo stát. Vždyť smrtící hlava se blaženě vyhřívá na chlapcově hrudi.

2. SAMOTA

Měsíc se znechuceně odkutálel za obzor. Unavené hvězdy jedna za druhou pozhasínaly své lucerničky a šly si zdřímnout. Zato chlapec se probudil. Vlastně byl probuzen. Toho úkolu se zhostil jeho močový měchýř. Chvilku obluzeně mhouřil oči, pak se vymrštil. Vzápětí dopadl zpět na zem. Bůhví proč ho něco strhlo k zemi. Bůhví proč ho najednou zabolelo v ramenou. Bůhví proč ho ruce odmítly poslechnout a zvednout se. A zatraceně, proč má ruce rozpažené od těla? Pootočil hlavu, zašilhal očima. Sakra, co to má za provaz, omotaný kolem ruky? A kam ten provaz vede? Kruci, proč je omotaný kolem toho klacku?

Je nutné přiznat, že to klukovi zapalovalo. Okamžitě pochopil, že je spoutaný, přivázaný ke kůlům, připravený jako kus masa k mučení. Ani se nemusel podívat, aby věděl, že má stejně potupným způsobem svázané i nohy. Vztekle jimi škulbl.

A klacek vlevo se pohnul!

Hoch ucítil, že pouto trochu povolilo, a začal nohou škulbat trpělivě a vytrvale. Klacek to přestalo bavit. Vyklouzl ze země, vlečen provazem poslušně následoval poslední chlapcovo škulnutí, proletěl vzduchem, a praštil ho do holeně. Nedbal na to. Bezodkladně se posunul a do klacku vpravo začal uvolněnou nohou kopat. Ti horliví podlézavci ve snaze co nejrychleji svého velitele poslechnout, zatloukli kůly do země nedbale. Ostatně bylo již řečeno, že to nejsou kůly ale pouhopouhé klacky. Nohy měl volné.

Hadí hlava na chlapcových prsou se ani nepohnula. Skoro se zdálo, že si blaženě pochrupuje. Asi si myslela, že chlapcova pouta jsou prkotina, se kterou si hoch poradí sám. Pokud si to myslela, ani v nejmenším se nemýlila. Hoch vstal, ještě stále vlekl klacky za sebou,

když dva či tři kroky pokročil a z prsou vyrazil úlevné povzdechnutí. Ten měchýř! Co proti tomu byla nějaká pouta.

Konečně přišla na řadu. Pečlivě rozvázal uzel za uzlem, stejně pečlivě provazy svinul a přehodil si je přes rameno. Byl si jistý, že se mu budou ještě hodit. Teprve teď si všiml, že mu u nohou leží chlap. Sklonil se k němu v domnění, že potřebuje pomoc. Jeho modrý obličej mu ale řekl, že by se namáhal zbytečně. Uviděl však, že vedle mrtvého těla leží palice. Dobře udělaná, vhodná k mnoha účelům. Možná dokonce i k zabíjení. Vzal si ji. Víc pro chlapa udělat nemohl.

Zlatý Had nevěděl, že je Zlatý Had. Nevnímal svět, když ho lidé Černého Vlka pojmenovali. A nyní široko daleko nebyl nikdo, kdo by mu to prozradil. Myslel si, že je stále ještě patnáctiletý kluk, když se rozhlédl po okolí. Nevěděl, že je Zlatý Had, takže již není chlapec ale muž, bojovník. Stal se jím v tom okamžiku, kdy dostal své jméno. Tak tomu bylo v jeho klanu od nepaměti, tak tomu bylo i s ním. Se jménem na něho byly uvaleny povinnosti muže, a bylo lhotežné, jestli se mu to líbilo či nikoliv. Byl Zlatý Had a rozhlížel se kolem nikoliv pohledem chlapce, ale pohledem muže. I když ho nic takového ani nenapadlo.

Byl na rozlehlé mýtině, i když ten lesík, jímž včera prošel, ve skutečnosti nebyl tak úplně součástí lesa, který stál před ním, který byl domovinou jeho klanu. Díval se na les a na mysl mu tanula chmurná myšlenka, že to sice je domov jeho klanu, ale že to není jeho domov. Vzpomínal, že ho vyloučili ze svého středu, že ho spoutali, že se chystali ho zabít. Díval se na les, a zvažoval, co všechno musí vykonat, aby přežil.

Měl suknici jako jediný oděv. Měl palici, neměl nic jiného na obranu. Měl několik provazů, ne právě nevhodnějších na zhotovení tenat, ale žádnou jinou pomůcku k lovu neměl. A žaludek mu právě ohlásil, že nemá nic k jídlu, že nemá střechu nad hlavou pro případ deště, že ani tak moc nepotřebuje střechu ale úkryt, do něhož by se uchýlil, aby se vyspal, až ho přemůže únava.

Rozhodl, že jako základ dalšího bytí potřebuje ohňový kámen. Ne že by ho potřeboval na rozdělání ohně. Na to mu stačil ten, který měl ve váčku u pasu. Potřeboval ho celou hromadu, protože dokázal v ohni shořet na podivný žlutý popel, jenž se nerozpadal na prach, ale v ostatním popelu tvořil jakousi placku. Zvláštní placku, zajímavou placku,

kteřá se dala kamenem tvarovat. Jednou se bude vědět, že ten kámen se jmenuje chalkopyrit, že ten popel není kámen ale kov jménem měď. Stejně tak nevěděl, že to, co chce z ní vykovat se, bude jmenovat nůž. Pro něho to byl kámen, který jiným kamenem může stlouci do hrotu na jednom konci a do ostrých břitů na bocích. A do oblé rukověti, aby si při jeho používání nepořezal prsty. Tak to viděl dělat starší muže v dobách, kdy co by zvědavé dítě je pozoroval při jejich práci.

Věděl, kde ohňový kámen nalézt. Jeho naleziště bylo důvodem, proč se zde usadili. Jediná potíž byla v tom, že měděný nůž se rychle opotřeboval, a musely se vyrábět stále nové. Proto bylo naleziště často navštěvováno muži z jeho klanu. Muži, kterým bylo přikázáno, aby ho zabili. Kteří ho zabijí, jakmile ho uvidí, protože již není příslušníkem klanu, protože naleziště musí být chráněno před lidmi z cizích klanů.

Chápal to. Kdyby byl na jejich místě, jednal by stejně. Zlatý Had vyrazil.